

Sämst för de svagaste

Den svenska skolan fungerar allra sämst för dem som behöver den bäst. Gymnasiebehörigheten bland funktionsnedsatta rasar och bara en av fem tar numera studenten.

Av: **Beata Konar**

Det var bara några veckor mellan händelserna. Den ena fick stor uppmärksamhet. Konstigt var det inte. Stenar kastades och poliser skadades. Statsministern, justitieministern och integrationsministern kallade till presskonferens för att markera allvaret i situationen. Magdalena Andersson sa att »samhället har varit för svagt för att bryta igenom segregationen« och betonade att alla måste hjälpas åt att pressa tillbaka våldet. På olika sätt, sa hon, måste myndigheternas arbete med bekämpning av brott underlättas. Anders Ygeman sa att ungdomskriminalitetsnämnder enligt dansk modell måste utredas.

»Unga måste skyddas för att inte hamna i de kriminella gängen. Det gäller att samhället fångar upp ungdomar i riskzonen, att det inte skapas parallellsamhällen.«

Parallella samhällen ville ingen ha. Men några veckor tidigare, när föräldranätverket Rätten till utbildning drog i gång en kampanj för att väcka engagemang från samhället och få politiker att agera för att bryta utslagningen av barn i den »ojämlika skolan«, hörde de inga ministrar uttala sig.

Föräldranätverket hör till rösterna som sedan länge har varnat för konsekvenser som följer av att tidigt i livet uppleva sig som fel, dålig, annorlunda och misslyckad. Trots att de upprepat detta ett antal gånger utan att ha fått politikernas öron var de denna gång fyllda av viss tillförsikt. Snart, gick tongångarna, är det ju val. Kanske blir barnen hörda denna gång?

De tycker att ministrarnas och deras egen retorik är snarlik. Att båda pekar på problem med parallella verkligheter vid sidan om normsamhällets, och att ord som kriminell i det ena fallet, och barn med särskilda behov – specifikt de med neurologiska funktionshinder (NPF) som adhd, autism och dyslexi – i det andra, riktar ljus mot och benämner grupper av barn och unga som av olika anledning riskerar att hamna i svårigheter och förklarar att »vi alla måste engagera oss för att förhindra att det sker.«

De hörde ministrarna säga:

»Det handlar om att bryta negativa mönster för ►

- unga. Få de åtgärder som behövs, att de faktiskt genomförs, utarbeta vård- och behandlingsplaner och ett annat sätt att hantera ungdomars problem på. Utreda fler typer av insatser för dem som riskerar att hamna i utanförskap och med alla medel få till en fungerande skolgång.»

Och jämförde med vad de själva redan varnat för: »Brist på förutsättningar att klara av skolan bryter ner självförtroendet, skapar stress, oro och ångest som i sin tur kan leda till självdestruktivitet och förlorad respekt för sig själv och andra och öppna dörren till kriminella handlingar.«

Föräldranätverket har uppvaktat samtliga partiers skolpolitiska talespersoner och skrivit ett öppet brev till skolministern. De har uppvaktat utbildningsutskottet. Förklarat läge och samband. Hur barn sviks när de förväntas fungera lika och resurser inte satsas för att kompensera dem som behöver extra stöd. Politiker med bestämmandemakt måste agera då skollagen krockar med kommunens rätt till självbestämmande, vilket i praktiken betyder att det blir godtyckligt hur mycket respektive kommun väljer att satsa på utbildning.

Men, det har inte hänt mycket efter samtalen.

– Alla skyller på varandra, säger föräldranätverkets företrädare Christian Wettergren. Som alltid är det pengar som styr och den lilla människan som kommer i kläm.

– Finansieringen är det största problemet. Det krävs antingen en mer tvingande lagstiftning eller incitament för att kommuner ska ha intresse av att godkänna det tilläggsbelopp som krävs, säger Wettergren.

Han kommer från bankvärden, har ett vant öga för siffror och statistik och har tittat på sambanden mellan skolmisslyckanden och etablering på arbetsmarknaden, hälsovård och psykisk hälsa, utanförskap, rättsväsende och kriminalvård.

Siffrorna, tycker han, talar sitt tydliga språk:

– Största riskfaktorerna för att hamna i långvarigt utanförskap, att inte studera eller arbeta är funktionsnedsättning, psykisk ohälsa och att sakna gymnasieexamen.

Funktionsnedsättningar kan leda till psykisk ohälsa som gör det svårare att klara av skolan och leda till ofullständiga betyg som leder till att man inte får någon gymnasieexamen.

Detta trots att många av eleverna inte har inlärningssvårigheter. Trots att en del även är högbegåvade. Men för att deras förmåga ska kunna komma till sin rätt behövs en annan skollösning, som inkluderar andra sätt – deras sätt – för att fungera.

Autism- och Aspergerförbundet har därför riktat kritik mot att det finns för få gymnasieinriktningar som är anpassade till elever med funktionsnedsättningar. Ett faktum som enligt Institutet för arbetsmarknads- och utbildningspolitisk utvärdering

Engagerade. Aggie Öhman, Christian Wettergren och Petra Krantz Lindgren vill få politikerna att ta skolans problem, att finnas för alla, på allvar.

»**Alla skyller på varandra.**«

Christian Wettergren företrädare föräldranätverket Rätten till utbildning.

(IFAU) har resulterat i att 80 procent av dessa elever inte tar någon gymnasieexamen och att endast 63 procent av elever med autism klarar av kärnämnena i grundskolan.

Christian Wettergren har läst rapporter från IFAU, Skolverket och Autism- och Aspergerförbundet och fördjupat sig i forskning som beskriver skolmisslyckanden, avbruten skolgång och hur det går för dem med neuropsykiatriska funktionsnedsättningar senare i livet. Wettergren frågar sig i hur många led samma barn rapporteras för samma grundproblem då olika myndigheter gör samma sak.

Strax över 18 000 elever – med eller utan diagnos – saknar varje år godkända betyg i kärnämnen i årskurs nio.

tem och arbetsmarknadsåtgärder är kopplade till personer med neuropsykiatriska funktionsnedsättningar.

Den skrämmande läsning Wettergren syftar på visar också att det i Sverige redan finns mellan 140 000 och 170 000 unga som varken pluggar eller jobbar. Och att detta medför en ökad risk för att hamna i långvarigt utanförskap. Och av denna stora grupp har runt 50 000 en funktionsnedsättning.

Andelen funktionsnedsatta unga som tar gymnasieexamen, kan man också läsa, har fallit från 50 procent till 20 procent de senaste 15–20 åren. Liksom att var femte elev inte klarade kunskapskraven i årskurs 6 år 2019, enligt Skolverkets siffror. Tre av fem funktionsnedsatta hade inte fått extra stöd. Två av tre unga med autism klarar inte kärnämnen i grundskolan och andelen som klarar kunskapskraven försämrats över tid.

Strax över 18 000 elever – med eller utan diagnos – saknar varje år godkända betyg i kärnämnen i årskurs nio, och blir därmed inte behöriga till gymnasiet. Cirka 14 procent av en årskull får varken teoretisk utbildning eller yrkesutbildning.

Risken för självmord är sex gånger högre för unga med ofullständiga grundskolebetyg.

25–30 procent av kriminalvårdens interner uppfyller symptom för adhd. Det innebär att förekomsten av adhd är cirka tio gånger högre inom kriminalvården än inom samhället i övrigt. En stor andel av internerna saknar gymnasieexamen, och har därför små möjligheter att etablera sig på arbetsmarknaden när de slutfört sitt fängelsestraff, skriver Lotta Borg Skoglund i Läkartidningen (nr 1, 2022).

»Förutsatt att godkända betyg i grundskolan och en gymnasieexamen är biljetten vidare i livet är det förvånansvärt tyst om dem som saknar det. Av alla barn och unga med autism, adhd och andra funktionsnedsättningar klarar endast 37 procent kärnämnen i grundskolan och av dem som kommer vidare till gymnasiet är det endast cirka 20 procent som tar examen. Det finns få gymnasieutbildningar anpassade för elever med funktionsnedsättningar. Och situationen har förvärrats de senaste 15–20 åren. En femtedel går ut grundskolan utan fullständiga avgångsbetyg (betyg i alla ämnen). Två tredjedelar (12 000) saknar det stöd de har rätt till.«

Den som läser i dessa statliga och offentliga rappor- ▶

– Ser stök, men sen tittar alla åt olika håll. De enskilda statistiska resultaten är ofullständiga så länge den bredare överblicken saknas.

IFAU har visat att den grupp som löper störst risk att varken arbeta eller studera är funktionsnedsatta medborgare. Risken är sju gånger högre än för »genomsnittssvensken« och mer än dubbelt så stor som för personer med utländsk härkomst.

– Rapporten är skrämmande läsning. Borde väcka till reaktion, säger Wettergren. Men trots detta finns ingen politisk debatt om stöttande åtgärder. Trots att stora och långvariga kostnader i socialförsäkringssys-

► ter upptäcker att hälften av barnen fick problem redan under mellanstadiet, men trots detta fick inte hälften av dem särskilt stöd under resten av skolgången. Trots att kommunerna har skyldighet att ge dessa barn extra stöd för att klara av godkända avgångsbetyg, det vill säga minst ett E. Vilket i praktiken innebär att kommuner brister i sitt huvudmannaansvar för dessa elevers skolgång.

Två tredjedelar av eleverna med autism saknar stöd att klara allmän gymnasiekompetens i grundskolan. Fler än hälften har problematisk skolfrånvaro. Och problemet växer, allt fler saknar baskunskaper i grundskolans kärnämnen.

70 procent av dagens 25-åringar med funktionsnedsättningar har inte etablerat sig på arbetsmarknaden enligt IFAU, samtidigt som det på arbetsmarknaden blir allt viktigare med utbildningsnivån och högre krav på utbildning inom olika yrken än tidigare.

Christian Wettergren:

– Det råder en politisk feighet då politiker känner till vad som inte fungerar i den svenska skolan, som att barn med NPF far väldigt illa, men ändå inte gör tillräckligt för att förändra situationen. Problemen tas upp i Skolverkets årliga rapporter, det tillsätts utredningar, men sen händer ingenting. För att det ska ske en förbättring i skolan måste man öka engagemanget för barn för vilka skolan inte fungerar, folkbilda om vad inkludering innebär i praktiken. Och stötta lärarna som står inför en svår situation av att inte räcka till och hinna med sitt jobb.

Föräldranätverket Rätten till utbildning kommunicerar via sociala medieplattformar. Presenterar forskning och fakta. Samlar in och dokumenterar vittnesmål. Över 700 har inkommit på bara några veckor. Från förstuvilade elever, föräldrar, lärare, rektorer, socialtjänsten och psykiatrin som vill berätta om konsekvenserna för det bristande stödet i skolan. Det är berättelser som skildrar hur elever drabbas av ångest, panik och depressioner, självsador, som självmedicinerar, sluter sig inåt, isolerar sig, förlorar vänner och sammanhang. Slutar komma till skolan. Blir utåtagerande, hamnar snett och tar till våld. Vittnesmål om hur viktiga relationer trasas sönder mellan vuxna och barn när barn pressas för att klara av det omöjliga. Vittnesmål om elever som lämnar skolan med ofullständiga betyg, utbildning och framtidstro. Barn som inte vill leva. Föräldrar som inte kan sköta sitt arbete då barnens dysfunktionella skolgång åter deras liv. Familjer kraschar. Lärare går in i vägen. Alla mår dåligt.

»Ska vi ha det så här? Vi är frustrerade, ledsna och förbannade. Möts av medlidande men inte av handling. Sverige saknar ett fungerande skolsystem. Mängder av elever får inte det stöd och de anpassningar som de behöver för att klara skolan«, skriver föräldranätverket på sin Facebooksida.

»Mängder av elever får inte det stöd och de anpassningar som de behöver för att klara skolan.«

Med kampanjen »En skola för alla« kräver föräldranätverket att det sker en förändring i skolan som gör den till en plats tillgänglig för alla elever i stället för som nu en skola för vissa. Där det särskilda stödet ses som en nyckelfråga. Kampanjen ställer en rad besvärande frågor:

»Vi måste våga fråga varför samhället inte gör mer för våra barn? Varför politiker inte gör mer? Varför varenda familj där skolan inte fungerar för barnen ska behöva uppfinna hjulet på nytt och göra samma mar-drömsresa som om de vore de första som gjorde den.«

Frågorna är avsiktligt retoriska för att föreningen vill få fler att tänka till. Det enskilda barnets problem är del av en strukturell problematik som delas av så många fler. Samhället måste få skolan att fungera socialt och inlärningsmässigt för alla elever, då uppbyggande skolår där ungarna trivs och mår bra och kommer till sin rätt är den viktigaste skyddsfaktorn samhället kan erbjuda mot framtida arbetslöshet, ekonomiska problem, utanförskap och mänskligt lidande. Skolmisslyckanden leder ofta vidare till andra misslyckanden och i förlängningen drabbas även föräldrar, syskon, klasskamrater, lärare och samhället i stort.

Det är i början av april när vi möts, Christian Wettergren och Petra Krantz Lindgren från föräldranätverket Rätten till utbildning, och Aggie Öhman, som grundat den ideella föreningen Prestationsprinsen, som dagligen arbetar med skolor och kommuner för att göra skolan trygg och tillgänglig för alla.

Vi har pratat ett otal gånger i telefon de senaste veckorna. Vidden av problemen som uppstår när skolan inte fungerar har många bottnar. Ständigt kommer nya avslöjanden som skakar om bilden av den trygga, jämlika institution som är till för att bygga barnens framtid.

När denna text skrivs har just TV4:s *Kalla fakta* avslöjat hur barn som lyfts ur klassrummet in i speciella undervisningsgrupper för att få tillgång till extra stöd och anpassning i stället lämnats isolerade utan vare sig undervisning eller stöd. Barn som stör och därför plockas ut ur sina klasser för att skapa lugn och ro för de andra. Barn som vill klara skolan men inte kan och inte ges någon chans. Vars frustration och oförmågor att passa in och göra rätt kommer i vägen. Barn som uppfattar att vuxenvärlden inte tror på deras möjligheter att lyckas. 17 av de 20 barn som programmet handlar om kommer senare att begå brott. De intervjuade säger att de inget hellre velat än att lyckas med skolan, att de kände sig övergivna och fel under hela sin skolgång.

Det finns många fler berättelser från verkligheten. Även från högbegåvade barn med autism som med hänvisning till att de inte klarar av alla intryck i klassrumsmiljön, i brist på andra lösningar också de placerats i avskilda rum – för att komma bort från störmoment i klassrummet – och fått klara sig på egen hand utan tillsyn från vuxen.

Hanna är ett sådant exempel. För henne förvandlades skolan med tiden till en mar-dröm. Hon har extremt lätt för att lära, minnas och klara av skoluppgifter. Presterade på topp. Men grät sig igenom prov och ensamhet, höll på att förgås av ångest inför allt som hade med prestation att göra. Kunde vistas allt kortare stunder i skolan och kraschade så fort hon kom hem. Inte förrän hon kom in på ett resursgymnasium kunde hon börja läka »skolskadan« från åren då hon saknat de anpassningar och stöd hon behöver för att inte bara prestera på topp, utan även kunna må bra och fungera som människa.

– Skolor misslyckas att ge elever det stöd de behöver för att klara undervisningen. De saknar kompetens och resurser trots att de enligt skollagen är skyldiga att garantera sina elever den hjälpen. Vilket innebär att skolor dagligen diskriminerar elever och det är ett landsomfattande problem. Upprörande att man ska behöva kämpa så mycket för ett stöd som man har laglig rätt till, konstaterar Petra Krantz Lindgren och får medhåll av både Aggie Öhman och Christian Wetergren.

Exemplet med Hanna är Petra Krantz Lindgrens dotters berättelse. Det som började med skolproblem

»I gymnasiet kom allt det stöd hon tidigare hade behövt. Innan var livet ett helvete.«

Petra Krantz Lindgren
om dottern Hannas
skolsituation.

i tioårsåldern spred sig till alla andra delar av livet. I Hannas fall fanns föräldrarna som kunde kämpa för henne. Petra Krantz Lindgren ställde helt om sitt liv för att i alla lägen kunna stötta sin dotter.

– I gymnasiet kom allt det stöd hon tidigare hade behövt. Innan var livet ett helvete, berättar hon.

Införandet av den nya läroplanen 2011 med målet att inkludera fler barn i »vanliga klasser« anses av många vara en milstolpe som lett till att barn med speciella behov fått mindre hjälp och klassrummen blivit mer stökiga och mer stressande för alla barn. Vilket skedde samtidigt som pedagogiken förändrades – med mindre struktur och ökade krav på självständighet långt ner i åldrarna, vilket ställer till problem för många barn och unga och har kritiserats av professionen för att inte vara anpassat efter utvecklingsstadierna i hjärnans mognad eller för dem med NPF-problematik. Detta har orsakat onödigt många misslyckanden och missnöje, och lett till än mer förödande konsekvenser då betygssystemet inte tillåter misslyckanden. Där betyget F (underkänt) i bland annat kärnämnen matte, engelska och svenska innebär att barn och unga inte kommer vidare till gymnasiet respektive inte får någon gymnasieexamen. ▶

För en oinsatt är det svårt att inte tappa bort sig och fastna i detaljer och att till fullo överblicka vidden av hur viktig skolan blivit och hur mycket som står på spel när den inte fungerar. För att bena upp frågorna, påpekar föräldranätverket och Prestationsprinsens Aggie Öhman, krävs att vi talar om samma saker. Men också förstår vad som är rättigheter, skyldigheter, problem och lösningar. Hur allt hänger samman.

– Vi har skolplikt i Sverige. Det betyder att barn och unga har en skyldighet att vara på plats, men också en rätt till utbildning, säger Aggie Öhman.

Hon är en av samhällsdebattörerna som efterlyst en nationell statistik över frånvaro så att de barn och unga som inte kommer till skolan blir synliggjorda och orsakerna bakom frånvaron kartläggs och åtgärdas. I rapporten *Skolans tomma stolar* från 2016 har hon presenterat faktastöd för att skolan måste vara vaksam på all slags frånvaro, även den giltiga. Då de första tecknen på att skolan känns jobbig för ett barn ofta yttrar sig som magont, huvudvärk eller sömnbesvär, sjukskriver föräldrar sina barn utan vetskap om att det kan vara tecken på problem som inom några år kommer ha växt till sig till mer omfattande skolfrånvaroproblematik. Redan vid tio procent frånvaro bör man dra öronen åt sig.

Öhman säger att för stor tyngdpunkt läggs på barns och familjers problematik när skolan inte fungerar. Blåslampan bör i stället riktas mot skolan.

– Skolan ska prata om problem i lärsituationen. Om vad som behöver ändras för att göra undervisningen och den fysiska och sociala miljön bättre. Inte bara för att den enskilda eleven ska lära sig och klara av att vistas där, utan för att hela skolan ska fungera för alla. Det är motsatsen till att skolan pratar om svåra elevgrupper, säger Aggie Öhman.

»Barn och unga har en skyldighet att vara på plats, men också en rätt till utbildning.«

Aggie Öhman

1842 beslutades – via folkskolestadgan – att alla barn i Sverige ska få en utbildning. Något som inte var helt enkelt att införa – det saknades både utbildade lärare och skolhus, det fanns motstånd att skicka i väg sina barn om resvägen var lång, eller om barnen behövdes som arbetskraft. Nu blev skolgång obligatorisk och skolplikten infördes. Syftet var att garantera att hela befolkningen åtminstone fick en grundläggande utbildning. Och att barn inte kunde tas ur skolan för att sättas i arbete. Till en början var det ändå många barn som inte gick i skolan, men sedan 1970-talet har 99 procent av alla barn i Sverige gått i grundskolan.

Enligt skollagen ska utbildningens mål vara barns lärande och personliga utveckling, och skolan ska erbjuda anpassningar och extraanpassningar när så behövs. Alla elever ska garanteras förutsättningar att klara utbildningens krav på godkänt. Skollagen kräver att kommunerna avsätter pengar till skolbudgeten för extrastödet.

Men, eftersom kommunerna enligt en annan lag, kommunallagen, har rätt att själva fatta beslut om hur mycket av kommunbudgeten som ska avsättas för skolan, blir konsekvensen att skolbudgetens pott för extrastödets storlek varierar mellan skolor, och från år till år. Så olika skolor får olika mycket pengar att fördela mellan elever och behov. Det innebär att kommuner som satsar mindre på skolan ger sina elever sämre förutsättningar.

– Detta är ett brott mot skollagen som inte leder till någon påföljd för kommunen, utan straffar och diskriminerar de elever som blir utan stöd, och som skollagen är till för att skydda, säger Petra Krantz Lindgren.

– Hur kan ansvariga gå fria medan våra barn blir till ett problem? Hur kan det vara så att lagen inte följs av beslutsfattare när det gäller skolan? Och att det får passera utan att samhället reagerar och att konsekvenserna av att lagen inte följs läggs på dem som är berövade sina rättigheter att lösa, som att det endast vore ett privat problem?, undrar Christian Wettergren.

Den frågan är i centrum för nätverkets kampanj »En skola för alla«.

– Det är diskriminering av barn som saknar resursstarka föräldrar som kan, vet hur och orkar kämpa för sina barns rätt till utbildning och som hamnar i ett underläge mot dem vars föräldrar kan backa upp och stötta, säger Prestationsprinsens Aggie Öhman.

Hon konstaterar att idén om att skolan ska utjämna för orättvisor och socioekonomisk bakgrund känns mer som att det är föräldrarna som måste kompensera för brister i skolan, än tvärtom.

– Skolan måste börja anpassas till elevers sätt att fungera. Den inställningen väcker nog obehag hos många, för den tvingar oss att tänka över hela samhällsbygget. Från synen på barndom, fostran och den traditionella föräldrarollen till frågan om det är rätt människor som sitter på rätt poster i samhället. Om beslutsfattare på olika nivåer verkligen är de med rätt

Vill synliggöra problemen. Aggie Öhman modererade och Christian Wettergren, till höger, deltog i ett panelsamtal under Järvaveckan.

kompetens. Och om de som väljer läraryrket gör det för att de vill jobba med barns och ungas lärande.

Aggie Öhman tycker att även frågan om varför resurser som satsas på skolan inte gör skillnad för dem som behöver dem som mest, samt vad som händer med de barn som är i behov av extra stöd men inte får det och dessutom saknar stöd hemifrån, tillhör den sorts frågor som nog kommer att väcka obehag.

– Frågan om skolan som inte fungerar kräver något av oss alla, och det gör den komplex att lösa, säger Christian Wettergren.

Han berättar om egna erfarenheter av att vara den jobbige föräldern i klassrummet som uppfattas krävande när han som pappa till en son med stort stödbehov behövt kämpa för sin sons rättigheter.

– Skolans problem passerar allt för ofta som en fråga vid sidan om de andra stora frågorna i samhället, trots att en stor del av problematiken handlar om utövare som inte följer lagen och därför berövar barn möjligheter som skulle kunna förenkla för dem att nå en likvärdig utbildning. I stället tvingas föräldrarna bli experter på skolfrågor och kompensera för skolans brister.

Petra Krantz Lindgren instämmer. I sitt yrke är hon inriktad på kommunikation mellan människor och barns självkänsla. Som föreläsare har hon mött många förtvivlade familjer som lever med polisanmälningar, rymningar, suicidala barn och anmälningar till socialtjänsten. Hon har hört historierna om föräldrar som inte kan sköta sitt arbete, som dag ut och dag in måste lämna och hämta sönderstressade, slutkörda och rädda barn i skolan. Hon beskriver det som att samhällets problem hamnar i knät på individerna. Med negativa effekter på barn. Skyhögt ångestnivå, press och stress för att inte uteslutas, för att orka hänga med. Hon varnar för att vi just nu skapar utbrända barn med psykisk ohälsa.

– Den onda spiralen av konsekvenserna snurrar fort. Ångesten gäller först skolan. Men utan socialt umgänge i skolan sprider sig problemen snart till allt utanför hemmet. Vi behöver jobba för trygga barn och unga, säger Petra Krantz Lindgren.

Hon berättar om många som vittnar om hur deras barn längtat till att börja skolan men sedan inte förestått strukturen i den.

– Barn har upplevt det som oordning, att ständigt bli avbrutna och byta fokus. Att inte förstå vad som ska hända härnäst. Det är svårt för barn som inte är flexibla när allt hela tiden förändras. Svårigheter förvärras i takt med att man förväntas klara sig alltmer på egen hand både prestationsmässigt och socialt. Och när man inte får tillräcklig information, stöttning och vägledning. Lärarbyten, för lätta eller för svåra uppgifter, när miljön är för krävande leder det till en misstro mot vuxna och systemet när barnen känner sig missförstådda och fel.

» Detta är ett brott mot skollagen, som inte leder till någon påföljd för kommunen, utan straffar och diskriminerar de elever som blir utan stöd.«

Petra Krantz Lindgren

Vad är viktigast för att förstå problem som kan uppstå i barndomen och i skolans värld?

– Att barn liksom vuxna inte kan ses som en homogen grupp som förutsätts fungera på samma sätt som alla andra. Att gemensam ålder inte är tillräckligt för att skapa en grupp som ska fungera tillsammans då alla inte kan lära sig på samma sätt, i samma takt, med samma metod eller ens fungera i den grupp eller på den plats som tilldelats dem. Att skolan måste förändras, att fler skolformer måste kunna existera samtidigt för olika sätt att fungera.

– Skolan har en stor inverkan på livet och vi som föräldrar gör livsresan tillsammans med våra barn, som kommer bli äldre med ändrade behov. I dag uppmärksammar vi brister i skolans värld, men med tiden kommer fokus skifta till andra utmaningar för att klara sig som samhällsmedborgare på egen hand, säger Christian Wettergren.

Snart är det val. Huruvida politikerna kommer att börja vilja diskutera frågorna föräldranätverket tar upp återstår att se. ■